

[Tinning]

Jeg kan ikke tro, ministeren vil godkende denne tingenes tilstand uanset politiets påstand om den manglende mulighed for at skaffe uberygtede mænd eller kvinder til veje på Christiania.

Derfor vil jeg tillade mig at henlede ministerens opmærksomhed på det svenske system med såkaldte medborgervidner som en mulig løsning.

Svar (22/12 86):

Justitsministeren (Ninn-Hansen):

Som det fremgår af min besvarelse af spørgsmål nr. S 234 af 24. november 1986, skal der efter retsplejelovens § 798, stk. 3, 1. pkt., ved enhver ransagning så vidt muligt tilkaldes to uberygtede mænd som vidner.

Som det endvidere fremgår af besvarelsen, har politidirektøren i København over for Justitsministeriet oplyst, at politiet også under udførelse af politiopgaver på Christiania naturligvis skal overholde retsplejelovens bestemmelser, herunder i forbindelse med ransagning. Men politiet har specielt på Christiania været udsat for, at det ikke har vist sig muligt at skaffe personer til veje, som kunne og ville overvære konkrete ransagninger på lokaliteter i Christiania.

Som anført skal der efter retsplejelovens bestemmelse *så vidt muligt* tilkaldes vidner i forbindelse med ransagninger. Efter min opfattelse er der ikke – som antydning af spørgeren – holdepunkter for den opfattelse, at politiet ikke efterlever denne bestemmelse i forbindelse med ransagninger i Christiania.

Spm. nr. S 419

Til *ministeren for offentlige arbejder* (16/12 86) af:

Poulsgaard (FP):

»Kan ministeren oplyse, om der i andre lande, f.eks. Sverige, opkræves afgifter hos private parabolantenneejere til dækning af P & Ts kontrolbesøg af hensyn til »telehjemmeligheden«, og om der overhovedet af svenske myndigheder foretages disse kontrolbesøg?«

Begrundelse

P & T skal i Danmark kontrollere, om de parabolantenner, der opsættes på dispensati-

oner, krænker »telehjemmeligheden«. Så vidt det er mig bekendt, kan enhver borger i Sverige uden at blive registreret købe og opsætte en parabolantenne. Dette indebærer vel, at kontrolbesøg ikke kan foretages. Denne praksis krænker tilsyneladende ikke »telehjemmeligheden« og den internationale lovgivning om direkte nedtagning af kommunikationssatellitprogrammer. På den baggrund kan det virke, som om P & T-kontrolbesøgene og afgiften på 400 kr. for den årlige kontrol er overflødige.

Svar (7/1 87):

Ministeren for offentlige arbejder (Nør Christensen):

P & T har i anledning af spørgsmålet været i kontakt med teleadministrationerne i vore nabolande Sverige, Norge, Finland og Forbundsrepublikken Tyskland. Herfra er følgende oplyst.

I Sverige er det således tilladt at modtage udsendelserne fra kommunikationssatellitter. De modtagne udsendelser må ikke videregives til tredjemand. Der foretages ingen kontrol fra de svenske telemyndigheders side for så vidt angår selve modtagningen.

Norge. Lovgivningen på området foreligger, men er endnu ikke trådt i kraft. Der er lagt op til en ordning stort set som den danske med tilladelsesudstedelse og opkrævning af gebyr.

Finland og Forbundsrepublikken Tyskland forlanger, ligesom Danmark, at der i hvert enkelt tilfælde skal foreligge tilladelse, og der opkræves gebyrer. Kontrol foretages.

Spm. nr. S 420

Til *ministeren for offentlige arbejder* (16/12 86) af:

Poulsgaard (FP):

»Vil ministeren oplyse, om det er betryggende, at det er P & Ts skøn, der er afgørende for parabolantenneafgiftens størrelse, og på hvilke kalkulationer dette skøn hviler?«

Begrundelse

Telechef Marius Jacobsen (P & T) har udtalt, at den årlige parabolantenneafgift på 400 kr., der skal betales til P & T, »er fastsat ud fra et skøn«.